

# JĒZUS VĒSTIS SEPTIŅĀM DRAUDZĒM

*Sabata pēcpusdienai*

## **NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:**

Atkl 2:8–11, Atkl 2:12–17, Atkl 2:18–29, Atkl 3:1–6, Atkl 3:7–13, Atkl 3:14–22, Jes 61:10.

## **ATMIŅAS PANTS:**

“To, kas uzvarēs, Es nosēdināšu savā tronī kopā ar Mani, tāpat kā Es esmu uzvarējis un apsēdies ar Savu Tēvu Viņa tronī” (Atkl 3:21).

**No** Patmas salas Jēzus ar Jāņa starpniecību sūtīja vēstuli, kas saturēja septiņas vēstis Viņa ļaudīm. Lai gan šīs vēstis attiecas uz draudzēm Āzijā Jāņa dienās, tās pravietiski attēlo arī draudzes stāvokli visā vēsturē.

Ja salīdzinām šīs vēstis, tad redzam, ka tām ir vienāda seškārtīga struktūra. Katra sākas ar to, ka Jēzus uzrunā konkrēto draudzi tās vārdā. Otrā daļa sākas ar frāzi: “Tā saka tas...”, kur Jēzus katru draudzi iepazīstina ar Sevi, izmantojot aprakstus un simbolus, kas atrodami 1. nodaļā. Šie Jēzus apraksti bija piemēroti katras draudzes īpašajām vajadzībām. Tādējādi Jēzus norādīja uz Savu spēju saprast katras draudzes cīņas un īpašo situāciju. Pēc tam Jēzus izsaka atzinību draudzei, un tad Viņš dod padomu, kā izkļūt no nepatīkamā stāvokļa. Visbeidzot katra vēsts noslēdzas ar aicinājumu klausīties Gara vēsti un ar apsolījumiem uzvarētājiem.

Kā mēs redzējam pagājušās nedēļas tēmā, analizējot vēsti pirmajai draudzei Efezā, un kā mēs redzēsim pārējās sešās vēstīs šīs nedēļas tēmā, Jēzus piedāvā cerību un atsaucas uz katras draudzes vajadzībām katrā situācijā. Tāpēc pavisam noteikti Viņš var apmierināt arī mūsu vajadzības.

*Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. janvārī.*

# Kristus vēstis Smirnai un Pergamai

Smirna bija skaista un turīga pilsēta, bet tā bija arī imperatora pielūgsmes centrs. Atteikšanās to ievērot varēja novest pie likumīgā statusa zaudēšanas, pie vajāšanām un pat pie mocekļa nāves.

*Izlasi Atkl 2:8–11. Kā tas, kā Jēzus atklāj Sevi šai draudzei, ir saistīts ar draudzes situāciju? Kāda bija draudzes situācija? Kādu brīdinājumu Jēzus izsaka draudzei par to, kas notiks? \_\_\_\_\_*

---

Vēsts Smirnas draudzei praviētiski attiecas uz draudzi pēc apustuļu laikmeta, kad kristieši piedzīvoja niknas vajāšanas no Romas impērijas puses. “Desmit dienas”, kas minētas Atkl 2:10, norāda uz desmit Diokleciāna vajāšanu gadiem no 303. līdz 313. gadam mūsu ērā, kad Konstantīns Lielais izdeva Milānas ediktu, dāvājot kristiešiem reliģisko brīvību.

Pergama bija dažādu pagānu kultu centrs, ieskaitot Asklēpija kultu, kas bija grieķu dziedināšanas dievs, ko sauca par Glābēju un ko ainoja čūska. Ļaudis no visām malām nāca uz Asklēpija svētnīcu, lai tiktu dziedināti. Pergamai bija vadošā loma imperatora pielūgsmes kulta veicināšanā, kas tāpat kā Smirnā bija obligāts. Nav brīnums, ka Jēzus par Pergamas kristiešiem teica, ka viņi dzīvo pilsētā, kur atrodas sātana tronis.

*Izlasi Atkl 2:12–15. Kā Jēzus atklāj Sevi šai draudzei? Kā Viņš novērtē tās garīgo stāvokli? \_\_\_\_\_*

---

Kristieši Pergamā piedzīvoja kārdināšanas gan no draudzes ārpusē, gan no iekšienes. Lai gan lielākā daļa no viņiem palika uzticīgi, bija “nikolaīti”, kas aizstāvēja kompromisu ar pagānismu, lai izvairītos no vajāšanām. Līdzīgi Bileāmam, kas atkāpās un pa ceļam uz Ap-solīto zemi ievilināja israēliešus grēkā pret Dievu (4Moz 31:16), šie locekļi uzskatīja, ka ērtāk un pat labāk ir pielāgot savu ticību. Lai gan Jeruzālemes koncils bija aizliedzis “elkdievību” un “netiklību” (Apd 15:29), Bileāma doktrīna mācīja draudzes locekļiem atmest šo lēmumu. Vienīgais risinājums, ko Jēzus var piedāvāt Pergamai, ir: “Nožēlo” (Atkl 2:16).

Draudze Pergamā ir praviētisks ainojums draudzei no aptuveni 313.–538. gadam. Lai gan daži locekļi draudzē palika uzticīgi, garīgais panīkums un atkrišana strauji vairojās.

*Ko nozīmē nenoliegt “Manu ticību” (Atkl 2:13, sk. arī Atkl 14:12)? Kā mūsu apņemšanās nenoliegt savu ticību var palīdzēt mums stāties pretī kompromisiem un būt “uzticīgiem līdz nāvei” (Atkl 2:10)? \_\_\_\_\_*

# Kristus vēsts Tiatīras draudzei

Salīdzinot ar citām pilsētām, Tiatīrai nebija nekādas mums zināmas politiskas vai kultūras nozīmes. Pie tam draudze bija mazpazīstama. Lai varētu uzturēt uzņēmumu vai būt darba ņēmējs, Romas impērijas iedzīvotājam bija jāpieder tirgotāju ģildei. Tiatīra bija īpaši slavena ar šīs prasības īstenošanu. Ģildes locekļiem bija jāapmeklē ģildes svētki un jāpiedalās tempļa rituālos, kas bieži vien ietvēra netiklas darbības. Tie, kas nepiedalījās, piedzīvoja to, ka viņus izslēdz no ģildes, un pret viņiem tika vērstas ekonomiskas sankcijas. Kristiešiem tajā laikā tas nozīmēja izvēlēties starp pilnīgu kompromisu vai pilnīgu izslēgšanu evaņģēlija dēļ.

*Izlasi Atkl 2:18–29. Kā Jēzus atklāj Sevi draudzei Tiatīrā (sk. arī Dan 10:6)? Kādas bija īpašības, par ko Jēzus slavēja šo draudzi, un kādas problēmas to apgrūtināja?* \_\_\_\_\_

---



---



---



---



---

Līdzīgi draudzei Pergamā draudze Tiatīrā tika spiesta iziet uz kompromisu pagānu vidē. Vārds “Īzebele” attiecas uz ķēniņa Āhaba sievu, kas ieveda Israēlu atkrišanā (1ķēn 16:31–33). Jēzus aino viņu kā garīgi amorālu (Atkl 2:20). Tie draudzes locekļi, kas pielāgojās un pieņēma “nešķīstās” pagānu idejas un rīcību, nodevās garīgai laulības pārkāpšanai ar viņu.

Draudze Tiatīrā simbolizē kristietības stāvokli no 538. līdz 1565. gadam. Šajā laikā Dieva ļaudīm briesmas nenāca no draudzes ārpusē, bet no iekšienes. Tradīcijas aizstāja Biblii, cilvēku iecelti priesteri un svētās relikvijas aizstāja Kristus priesterību un darbi tika uzskatīti par glābšanas līdzekļiem. Tie, kas nepieņēma samaitājošās ietekmes, tika vajāti un pat nogalināti. Gadsimtiem ilgi patiesā draudze atrada patvērumu tuksnešainā apgabalā (sk. Atkl 12:6, 13, 14). Bet Jēzus arī uzslavē draudzi Tiatīrā par tās uzticību un mīlestību, darbiem un kalpošanu – norādot uz reformāciju un pirmajiem soļiem atpakaļ pie Bībeles.

*Padomā par Atkl 2:25 vārdiem: “Pie tā stingri turieties, līdz Es nāku!” Ko nozīmē šie vārdi gan mums kā draudzei, gan katram individuāli? Ko mēs esam saņēmuši no Jēzus, pie kā mums ir jāturas?* \_\_\_\_\_

---



---



---

# Kristus vēsts Sardas draudzei

Sardai bija brīnišķīga vēsture. Bet Romas periodā pilsēta zaudēja prestižu. Lai gan pilsēta vēl joprojām baudīja labklājību, tās godība sakņojās pagātnes vēsturē, nevis tagadnes realitātē. Senā pilsēta bija celta uz stāvas nogāzes un bija gandrīz neieņemama. Tā kā tās iedzīvotāji jutās tik droši, pilsētas mūri tika apsargāti paviŗi.

*Izlasi Atkl 3:1–6 kopā ar Mat 24:42–44 un 1tes 5:1–8. Kādas trīs lietas Jēzus aicina darīt kristiešus Sardā, lai dziedinātu savu garīgo stāvokli? Kā Jēzus brīdinājums būt nomodā sasauca ar pilsētas vēsturi?* \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

Lai gan Jēzus atzīst dažus kristiešus Sardā kā uzticīgus, lielākā daļa no viņiem ir garīgi miruŗi. Draudze netiek apsūdzēta kādā atklātā grēkā vai atkriŗšanā (kā tie, kas ir Pergamā un Tiatīrā), bet gan garīgā apātijā.

Vēsts draudzei Sardā pravietiskā līmenī attiecas uz protestantu garīgo situāciju pēcreformācijas periodā, sākot no 1565. līdz 1740. gadam, kad draudze ieslīga nedzīvā formālismā un garīgas pašpmierinātības stāvoklī. Atrodoties pieaugoŗas racionālisma un sekulārisma straumes ietekmē, draudzes koncentrēŗšanās uz evaņģēlija glābjoŗo žēlastību un nodoŗanos Kristum dzīsa, dodot vietu reliģiskajai mācībai un sausiem filosofiskiem argumentiem. Lai gan draudze izskatījās dzīva, tā bija garīgi miruŗi.

Jēzus vēsts Sardai arī attiecas uz visām kristieŗu paaudzēm. Ir kristieŗi, kas vienmēr izcilos vārdos runā par savu uzticību Kristum pagātnē. Diemžēl ŗiem pašiem kristieŗiem nav daudz ko stāstīt par saviem tagadnes piedzīvojumiem ar Kristu. Viņu reliģija ir vārdi, tai trūkst sirds reliģijas un patiesas nodoŗšanās evaņģēlijam.

*Turot savā priekŗā lielo evaņģēlija patiesību par glābŗanu tikai Kristū, kādos veidos mēs varētu teikt, ka mūsu darbi nav atrasti “pilnīgi” Dieva priekŗā? Ko tas nozīmē un kā mēs varam “padarīt pilnīgus” savus darbus Dieva priekŗā? Sk. Mt 5:44–48.* \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

# Kristus vēsts Filadelfijai

Sestā draudze, ko Jēzus uzrunāja, bija Filadelfija (kas nozīmē “brāļu mīlestība”). Pilsēta atradās uz impērijas tirdzniecības ceļa un kalpoja kā vārti – “atvērtas durvis” – uz plašu, auglīgu līdzenumu. Izrakumi norāda, ka Filadelfija bija centrs, uz kuriem ļaudis nāca, lai iegūtu veselību un dziedināšanu. Biežo zemestrīču dēļ pilsētas iedzīvotāji pārcēlās uz laukiem un dzīvoja pazemīgās būdās.

*Izlasi Atkl 3:7–9. Kā veids, kā Jēzus atklāj Sevi, ir saistīts ar šīs draudzes situāciju? Ko Jēzus apgalvojums “spēka tev ir maz” (Atkl 3:8) stāsta par draudzes stāvokli? \_\_\_\_\_*

---



---

Vēsts šai draudzei pravietiski attiecas uz lielo protestantisma atmodu Pirmās un Otrās atmodas laikā, kas notika Lielbritānijā un Amerikā aptuveni no 1740. līdz 1844. gadam. Ņemot vērā to, kāda viņiem bija gaisma, Dieva ļaudis šajā laikā patiešām centās turēties pie “Mana vārda” (Atkl 3:8). Bija pieaugošs uzsvars uz paklausību Dieva baušļiem un šķīstu dzīvi. “Atvērtās durvis” acīmredzami ir ceļš uz Debesu svētnīcu, jo ir minēts “mana Dieva templis” (Atkl 3:12, salīdzināt ar Atkl 4:1, 2). Vienas aizvērtas un citas atvērtas durvis norāda uz pārmaiņām, kas notiks Kristus kā Augstā Priestera kalpošanā 1844. gadā.

*Izlasi Atkl 3:10–13. Kādas norādes ir dotas par to, ka laiks ir īss un ka tuvojas Jēzus nākšana? Kāda nozīme ir tam, ka Dieva Vārds ir rakstīts uz Viņa ļaudīm (2Tim 2:19)? Ja vārds atspoguļo cilvēka raksturu, ko 2Moz 34:6 mums stāsta par tiem, kas nes Dieva vārdu? \_\_\_\_\_*

---



---

Liela atmoda notika draudzēs abās Atlantijas okeāna pusēs. Pirms 1844. gada vēsts par Kristus drīzo nākšanu tika pasludināta daudzās pasaules daļās. Dieva apsolījums rakstīt Savu vārdu uz tiem, kas uzvar, norāda, ka Dieva raksturs būs redzams Viņa ļaudīs. Vēsts, ka Kristus drīz nāks, ir tikpat svarīga kā vēsts, ka Kristus apsola sagatavot Savus ļaudis šim lielajam notikumam, piedodot viņu grēkus un rakstot Savu likumu viņu sirdīs (sk. Fil. 1:6, Ebr. 10:16, 17).

*Ko tev nozīmē Kristus drīzās nākšanas cerība? Kā Kristus apsolījums pabeigt darbu, ko Viņš ir iesācis, sniedz mums garantiju? \_\_\_\_\_*

---



---

# Kristieši Lāodikejā

Pēdējā draudze, ko Jēzus uzrunāja, bija Lāodikejā, turīgā pilsētā, kas atradās pie liela tirdzniecības ceļa. Tā bija slavēta ar vilnas pārstrādes rūpniecību, bankām (kurām bija liels zelta daudzums) un medicīnas skolām, kas ražoja acu ziedus. Lāodikejas labklājība bija padarījusi tās iedzīvotājus pašpietiekamus. Ap 60. g., kad zemestrīce pilsētu iznīcināja, iedzīvotāji atteicās no Romas piedāvātās palīdzības, apgalvojot, ka viņiem ir viss, lai darbotos. Tā kā pilsētā trūka ūdens, to nodrošināja ar akvedukta palīdzību, kas nāca no siltajiem avotiem Hierapolisā. Avots atradās tālu no Lāodikejas, tāpēc, nonākot līdz tai, tas kļuva remdens.

*Izlasi Atkl 3:14–17 kopā ar Hoz 12:8. Kā pilsētas pašpietiekamais gars izplatījās starp Lāodikejas kristiešiem?* \_\_\_\_\_

Jēzus nenorāja kristiešus Lāodikejā par kādu nopietnu grēku, tādu kā ķecerība vai atkrišana. Drīzāk viņu problēma bija pašapmierinātība, kas vadīja pie garīgas letargijas. Līdzīgi ūdenim, kas aizsniedza pilsētu, viņi nebija ne atspirdzinoši vēsi, ne karsti, bet remdeni. Viņi teica, ka ir bagāti un ka viņiem nekā nevajag. Tomēr viņi bija nabagi, kaili un akli savā garīgajā stāvoklī. Draudze Lāodikejā simbolizē Dieva draudzes stāvokli tuvu šīs zemes vēsturei, kā to parāda noteiktas Atklāsmes grāmatas gala laika aprakstu daļas. Viena šāda saikne, kā tā ir izteikta Jēzus iestarpinātajā brīdinājumā Atkl 16:15, atgādina par Kristus taisnības “baltajām drēbēm”, kas vajadzīgas garīgi kailajai Lāodikejai (sk. Atkl 3:18). Brīdinājums turēt drēbes gatavībā un nestaigāt kailam parādās arī atsaucē par garīgo cīņu Armagedonā. Jēzus brīdinājuma laiks sākumā var šķist drīzāk dīvains, jo vairs nav iespējams šīs drēbes saņemt. Galu galā pārbaude jau visiem būs noslēgusies. Bet brīdinājums turēt drēbes gatavībā parādās saistībā ar sešām mocībām Armagedonā, jo Jēzus grib atgādināt Lāodikejai, lai tā ir jau tagad gatava šim šausmīgajam konfliktam – pirms nav par vēlu. Tādējādi Atkl 16:15 brīdina lāodikejiešus – ja viņi neņems vērā Jēzus padomu un tā vietā izvēlēsies palikt kaili (Atkl 3:17, 18), viņi būs pazuduši un nokaunējušies par Viņa nākšanu (sk. 1. Jāņa 2:28 – 3:3).

Jēzus pārliedzina lāodikejiešus, ka Viņš tos mīl. Viņš aicina nožēlot grēkus (Atkl 3:19). Viņš noslēdz aicinājumu, attēlojot Sevi kā milētāju no Dziesmu dziesmas 5:2–6, stāvot pie durvīm un klausējot, lai tiktu ielaists (Atkl 3:20). Ikvienam, kas durvis atver un Viņu ielaiž, ir apsoltas vakariņas kopā ar Viņu un beigās valdīšana ar Viņu uz Viņa troņa (sk. Atkl 20:4).

*Izlasi Atkl 3:18–22. Kādu padomu Jēzus dod lāodikejiešiem? Ko simbolizē zelts, baltas drēbes un acu zāles (sk. 1. Pēt 1:7, Jes 61:10, Ef 1:17, 18)? Ko šis padoms saka mums kā septītās dienas adventistiem, kas sevi uzskatām par Lāodikejas draudzi?* \_\_\_\_\_

**TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:**

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Atklāsme” 578.–592. lpp.

Septiņas vēstis draudzēm parāda garīgu panikumu šajās draudzēs. Draudze Efezā bija vēl joprojām uzticīga, lai gan tā bija zaudējusi savu pirmo mīlestību. Draudzes Smirnā un Filadelfijā bija lielā mērā uzticīgas. Pergama un Tiatīra piekāpās arvien vairāk un vairāk, līdz lielākā daļa ticīgo šajās draudzēs bija pilnībā atkrituši no šķīstās apustuļu ticības. Draudze Sardos bija ļoti nopietnā stāvoklī. Lielākā daļa kristiešu šajā draudzē nebija saskaņā ar evaņģēliju, turpretī Filadelfija ainoja dažus uzticīgos. Draudze Lāodikejā bija tādā garīgas letarģijas un pašapmierinātības stāvoklī, ka par šo draudzi nebija nekas labs, ko pateikt.

Noslēdzot katru vēsti, Jēzus izsaka apsolījumus tiem, kas pieņem Viņa padomu. Zīmīgi, ka par spīti acīmredzamajai garīgajai lejupslīdei draudzēs, varam novērot proporcionālu pieaugumu dotajā apsolījumā. Efeza, kurai Jēzus sniedz pirmo vēsti, saņem tikai vienu apsolījumu. Tā kā katras draudzes garīgā tendence ir lejupslīde, katra nākamā draudze saņem vairāk apsolījumu nekā iepriekšējā. Visbeidzot draudze Lāodikejā, kurai dots tikai viens apsolījums, saņem vislielāko apsolījumu no visiem: sēdēt uz Jēzus troņa (Atkl 3:21).

**JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:**

1. Kā katrai nākamajai draudzei dotais arvien lielākais apsolījums un to garīgā lejupslīde saskan ar apgalvojumu, ka tur, kur vairojas grēks, vēl vairāk vairojas žēlastība (Rm 5:20)? Padomā par šo apsolījumu šāda apgalvojuma gaismā: “Draudze, lai arī cik tā ir novājināta un trūkumu pilna, ir vienīgais objekts virs zemes, kurai Kristus veltī Savas lielākās rūpes. Viņš to pastāvīgi vēro ar savu gādību un stiprina to ar Savu Svēto Garu.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis”, 2. sēj. 396. lpp.)

2. Kristieši bieži saka, ka ir grūti būt kristietim rūpnieciskās, komerciālās un metropolītiskās pilsētās. Āzijas bagātajās pilsētās bija kristieši, kas palika uzticīgi evaņģēlijam un nespārīgi uzticībā Dievam, neskatoties uz spiedienu, ko radīja pagānu vide. Ko mēs varam mācīties no šī fakta? Padomā par šiem kristiešiem Āzijā Jēzus lūgšanas gaismā Jāņa 17:15–19. Kā ideja par būšanu pasaulē, bet ne no pasaules, attiecas uz kristiešiem mūsdienās, īpaši uz tiem, kas dzīvo metropolītiskās pilsētās?

3. Kā mēs kā septītās dienas adventisti varam labāk ņemt vērā vārdus, kas mums doti Lāodikejas vēstī?